

Tilki ve Porsuk

Jane MEADOW

Tilki ve Porsuk

Jane MEADOW

Güneşli bir çayırda, kır çiçeklerinin esintiyile dans ettiğı yerde, tilki Finn yaşırdı. Kürkü parlak turuncu-kırmızı, göğsü bulut gibi beyazdı. Küçük yeşil bir boyunbağı takar ve hiçbir şeyi kaçırmayan kocaman kehribar gözleri vardı. Finn keşfetmeyi severdi ve keskin gözleri her keleşeğı, her böceğı fark etmesine yardım ederdi. Ama çayırın altında tüneller vardı ve Finn onları hiç bilmiyordu.

Yan komşuda porsuk Benny yaşardı. Sağlam ve yuvarlak, gri kürklü, yüzünde geniş beyaz bir şerit olan biriydi. Benny içinde küçük bir fener taşıdığı kahverengi deri bir çantası taşırdı. En küçük oyuktan en derin ine kadar çayırın altındaki her tüneli bilirdi. Benny sabırlı ve nazikti ve hep şöyle derdi: 'İyi bir tünel iyi bir dost gibidir—seni gitmen gereken yere götürür.'

Finn ve Benny en iyi komşulardı. Sık sık çimenli bir tepede oturup hikâyeler paylaşırlardı. Finn parlak gözleriyle gördüğü şeyleri anlatır, Benny sağlam ayaklarıyla gittiği yerleri anlatırdı. 'Gözlerin harika, Finn,' dedi Benny. 'Ve senin tünellerin harika, Benny,' dedi Finn. Gülümsediler, arkadaş olmaktan mutluydular.

Bir öğleden sonra, meşe palamutlarını paylaşırlarken, yerden küçük bir ses yükseldi. 'İmdat! İmdat!' diye bağırdı. 'Karanlıkta kayboldum!' Finn'in kulakları dikildi ve kehribar gözleri kocaman açıldı. 'Duydun mu?' diye sordu. Benny başını salladı. 'Aşağıdan geliyor,' dedi. 'Tünellerde birinin başı dertte.'

Finn yerdeki küçük bir deliğe koştı. 'Aşağıda küçük kırmızı bir atkı görüyorum!' dedi. 'Bu bir köstebek ve korkmuş.' Benny çantasını açtı ve küçük fenerini çıkardı. 'Aşağı inip yardım etmeliyiz,' dedi. 'Ama tüneller kıvrılıp duruyor. Yolu biliyorum ama karanlık. Benimle gelir misin, Finn?' Finn cesurca başını salladı. 'Birlikte başarabiliriz.'

Benny feneri yaktı ve sıcak ışığı tüneli doldurdu. 'Yakınımda kal,' dedi. 'Yollar dar ve kıvrımlı.' Finn onu izledi, keskin gözleri ileriye bakıyordu. 'Ayak izleri görüyorum!' dedi. 'Sola gidiyorlar.' Benny gülümsedi. 'İyi fark ettin, Finn. Ama sol yol çıkmaz sokak. Sağa, sonra bir yokuş aşağı gitmeliyiz.' İlerlediler, takım çalışması adımlarını yönlendiriyordu.

Tüneller bir labirent gibiydi. Bazıları geniş, bazıları dardı, bazıları yukarı ve aşağı gidiyordu. Benny her birini biliyordu. 'Bu taraftan,' dedi, 'eski köklerin yanından.' Finn'in gözleri bir parıltı yakaladı. 'Dur! Şu taşta biraz kırmızı iplik görüyorum,' dedi. 'O tarafa gitmiş!' Benny başını salladı. 'Haklısın. Hadi izleyelim.' Kalplerinde umutla aceleyle ilerlediler.

Tünelin derinliklerinde yumuşak bir ağlama duydular. 'Geliyoruz!' diye seslendi Finn. 'Endişelenme!' Ağlama durdu. 'Kim var orada?' diye sordu küçük bir ses. 'Ben tilki Finn ve porsuk Benny,' dedi Benny nazıkçe. 'Sana yardım etmeye geldik.' Bir köşeyi döndüler ve kırmızı atkılı küçük bir köstebek gördüler. Toz içindeydi ve korkmuştu ama onları görünce biraz gülümsedi.

'Ben Molly,' dedi. 'Kazıyordum ve kayboldum. Evimin yolunu bulamıyorum.' Benny diz çöktü. 'Endişelenme, Molly. Seni eve götüreceğiz. Ben her tüneli bilirim.' Finn ekledi: 'Ben de yolu gözlerimle kollarım.' Molly onlara minnet dolu gözlerle baktı. 'Teşekkür ederim,' diye fısıldadı. 'Çok korkmuştum.' Güvende olana kadar yanında kalacaklarına söz verdiler.

Ama tüneller zorluydu. Bazı yollar köklerle kapanmıştı, bazıları Benny için çok küçüktü. 'Başka bir yol bulmalıyız,' dedi Benny. Finn etrafına baktı. 'Yukarıda küçük bir boşluk görüyorum!' dedi. 'Benim için çok küçük,' dedi Benny, 'ama sen sıkışıp geçebilir ve daha büyük bir tünele çıkıp çıkmadığına bakabilirsin.' Finn başını salladı ve boşluktan geçti.

Finn kendini geniş bir tünelde buldu. 'Yol açık!' diye seslendi. 'Ve ileride bir ışık görüyorum—çıkış yolu olabilir!' Benny ve Molly boşluktan geçtiler. 'Aferin, Finn!' dedi Benny. 'Keskin gözlerin yolu buldu.' Finn'in kuyruğu sallandı. 'Ve senin tünel bilgin bizi buraya getirdi,' dedi. Benny önde, Finn işaretleri gözetleyerek devam ettiler.

Sonunda bir gün ışığı parçası gördüler. 'İşte giriş!' diye bağırdı Molly. Oraya doğru koştular ve kısa süre sonra temiz havaya çıktılar. Molly'nin ailesi bekliyordu ve onu görünce sevinçle bağırdılar. 'Molly! Güvendesin!' diye bağırdılar. Molly Finn ve Benny'ye sarıldı. 'Teşekkür ederim, teşekkür ederim!' dedi. 'Beni kurtardınız.' Herkes tilkiyle porsuğu alkışladı.

O akşam çayır hayvanları bir parti verdi. Meyveler ve fındıklar getirdiler ve şarkılar söylediler. Tavşan davul çaldı, kuşlar cıvılayarak eşlik etti. Finn ve Benny birlikte oturup mutlu kalabalığı izlediler. 'İyi bir takımız,' dedi Finn. 'Evet,' dedi Benny. 'Senin gözlerin ve benim tünellerim—farklı beceriler ama birlikte her sorunu çözebiliriz.'

O günden sonra Finn ve Benny daha da yakın arkadaş oldular. Sık sık Molly'yi ve ailesini ziyaret ettiler. Molly onlara küçük birer hediye verdi: Finn'e parlak bir çakıl taşı, Benny'ye pürüzsüz bir kök. 'Maceramızı hatırlamak için,' dedi. Finn çakıl taşını boyunbağına bağladı, Benny kökünü çantasına koydu. Dostluğun en iyi hazine olduğunu bilerek gülümsediler.

Ve böylece, güneşli çayırın altında, tüneller artık korkutucu bir labirent değildi. Arkadaşların birbirine yardım ettiği bir yerdi. Finn tünelleri bilmenin keskin gözlere sahip olmak kadar önemli olduğunu öğrendi. Benny bir arkadaşın gözlerine güvenmenin harika şeylere yol açabileceğini öğrendi. Birlikte Molly'yi kurtarmışlar ve farklı becerilerin güçlü bir takım oluşturduğunu keşfetmişlerdi.

Çayıra bir gün yolunuz düşerse, Finn ve Benny'yi tepelerinde otururken görebilirsiniz. Finn'in parlak gözleri gökyüzünü izler ve Benny'nin feneri yumuşakça parlar. İhtiyaç duyan bir arkadaşına yardım etmeye her zaman hazırdırlar. Ve tünel ne kadar karanlık olursa olsun, takım çalışmasının ve iyiliğin yolu aydınlatacağını bilirler. Bu, tilkiyle porsuğun hikâyesidir.